

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **Kaufland Česká republika v. o. s.**, se sídlem Praha 6, Bělohorská 2428/203, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2013, č. j. ČOI 134250/12/O100/3000/12/13/Če/Št, sp. zn. ČOI 91264/12/3000,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu rozhodnutí správních orgánů

[1] Rozhodnutím ze dne 8. 10. 2012, č. j. ČOI 122935/12/3000/R/HT, sp. zn. 523/30/12, Česká obchodní inspekce, Inspektorát Jihomoravský a Zlínský (dále též „inspektorát“), uložil žalobci podle § 24 odst. 10 písm. d) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále též „zákon o ochraně spotřebitele“), úhrnnou pokutu ve výši 170 000 Kč za naplnění skutkových podstat správních deliktů podle § 24

odst. 7 písm. a) a h) zákona o ochraně spotřebitele (výrok I. rozhodnutí). Současně inspektorát uložil žalobci povinnost k náhradě nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč (výrok II. rozhodnutí).

[2] Konkrétně se žalobce dle inspektorátu dopustil správního deliktu

1) podle § 24 odst. 7 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele tím, že nesplnil povinnosti dle § 3 písm. c) téhož zákona, jelikož při kontrolách u výrobků účtoval jinou cenu, než se kterou byl spotřebitel seznámen před uzavřením kupní smlouvy prostřednictvím cenovky, konkrétně dne 11. 7. 2012 v provozovně Kaufland na adrese Zlín, Tyršovo nábreží 5496, u dvou druhů výrobků, dne 27. 7. 2012 v provozovně Kaufland na adrese Veselí nad Moravou, Stolařská 1758, u čtyř druhů výrobků, dne 30. 7. 2012 v provozovně Kaufland na adrese Uherské Hradiště, Města Mayen 1496, u čtyř druhů výrobků, a dne 29. 8. 2012 v provozovně Kaufland na adrese Uherský Brod, Vlčnovská 2514, u pěti druhů výrobků,

2) podle § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele se žalobce dopustil tím, že nesplnil povinnosti dle § 12 odst. 1 téhož zákona, jelikož neseznámil spotřebitele v souladu s cenovými předpisy s cenou, když měrná cena neodpovídala jednotkové ceně, konkrétně dne 11. 7. 2012 v provozovně Kaufland na adrese Zlín, Tyršovo nábreží 5496, u výrobku *Kovářův chléb ½ balený*,

3) podle § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele žalobce dopustil tím, že poskytoval informace o ceně v rozporu s § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele, jelikož při kontrolách informace o ceně prodávaných výrobků budila zdání, že je nižší, než jaká byla ve skutečnosti, konkrétně dne 27. 7. 2012 v provozovně Kaufland na adrese Veselí nad Moravou, Stolařská 1758, u dvou druhů výrobků, a dne 30. 7. 2012 v provozovně Kaufland na adrese Uherské Hradiště, Města Mayen 1496, u pěti druhů výrobků.

[3] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí inspektorátu potvrdil.

[4] Žalovaný v rozhodnutí o odvolání především konstatoval, že inspektorát učinil ve věci potřebná skutková zjištění a nepochybil ani při právním hodnocení. Korigoval tvrzení inspektorátu ohledně počtu kontrolovaných provozoven u deliktu 3). Porušení povinnosti dle § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele bylo ve skutečnosti zjištěno ve dvou provozovnách ze dvou, nikoli ve dvou ze tří kontrolovaných, jak uvedl inspektorát. Správní orgány zohlednily, že se žalobce dopouští protiprávního jednání opakovaně, nejednalo se tak o porušení zásady *ne bis in idem*. Odstranitelnost újmy způsobené žalobcem je problematická, jelikož řadu spotřebitelů vůbec nenapadne si pamatovat či zapisovat ceny výrobků, které by porovnali se skutečně účtovanými cenami. Lze souhlasit s názorem inspektorátu, že kontrolní mechanismy žalobce selhávají, když k pochybení došlo ve všech kontrolovaných provozovnách. Rozhodnutí inspektorátu bylo řádně a přezkoumatelně odůvodněno a uložená pokuta odpovídá okolnostem daného případu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[5] Žalobce namítal, že pro potvrzení rozhodnutí inspektorátu žalovaným nebyly splněny podmínky. Žádné z rozhodnutí nemá zákonné náležitosti a obě jsou nepřezkoumatelná, spočívají na nesprávném právním posouzení věci, jsou v rozporu se skutečným stavem věci, nemají oporu ve spisech. Uložená pokuta je nepřiměřená.

[6] Inspektorát v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, nepřihlédl k zavedenému systému žalobce, v rámci kterého může spotřebitel zakoupené zboží oproti vyplacení kupní ceny vrátit, nebo upozornit na cenový rozdíl, který je mu bez dalšího uhrazen, a to i s větším časovým odstupem. Nelze proto spatřovat újmu ve skutečnosti, že došlo k nesprávnému cenovému označení výrobku na prodejně proti jeho skutečné ceně zadané v pokladním systému. Přihlédnutí k tomuto systému tzv. „záruky vrácení peněz“, je zcela zásadní pro hodnocení následku správního deliktu. Jedná se o okolnost, kterou bylo nutno přičíst ve prospěch žalobce.

[7] Vzhledem k tomu, že žalobce na každé provozovně prodává cca 20 000 druhů výrobků, nelze konstatovat, že by došlo k selhání kontrolních systémů nebo že by se jednalo o alarmující nesoulad deklarovaných a skutečných cen.

[8] Samotné chybné účtování cen je znakem skutkové podstaty sankcionovaných deliktů, a nemůže tak k němu být přihlíženo jako k přitěžující okolnosti. Inspektorát tak porušil zásadu *ne bis in idem*.

[9] Závěr inspektorátu, že došlo k porušení právních povinností ve 100 % kontrolovaných provozoven a že nesprávné účtování bylo prokázáno u více jak 10 % položek, nemá oporu v provedeném dokazování. S touto námitkou se žalovaný vůbec nevypořádal. Z výsledků provedených kontrol nelze vyvodit závěr, že majetková újma hrozí spotřebiteli vždy, pokud navštíví v určité oblasti kteroukoli provozovnu řetězce Kaufland.

[10] Inspektorát porušil zásadu *ne bis in idem* také tím, že k tíži žalobce přičetl výsledky předchozích kontrol, na základě kterých byla zahájena správní řízení, která ovšem nebyla pravomocně skončena. K napadenému rozhodnutí nelze přičíst jako přitěžující okolnost jakékoli předchozí delikty. S touto námitkou se žalovaný dostatečně nevypořádal.

[11] Inspektorát hodnotil v neprospěch žalobce hledisko způsobu spáchání správních deliktů, protože právní povinnost byla v měsíci červenci a srpnu 2012 porušena ve dvou provozovnách ze tří, což dle něj svědčí o naprostém selhávání kontrolních mechanismů žalobce. Tento závěr je však zcela hypotetický, protože inspektorát nespecifikoval, jakou povinnost měl žalobce porušit ani na jakých provozovnách. Naopak ve prospěch žalobce bylo hodnoceno, že v měsíci květnu a červnu 2012 nebyly inspektorátem zjištěny žádné nedostatky, z čehož vyplývá, že kontrolní mechanismy žalobce neselhávají. Z tohoto pohledu je tedy rozhodnutí inspektorátu rozporné. Žalovaný se s těmito námitkami nevypořádal, pouze konstatoval, že postup inspektorátu je logický a opodstatněný.

[12] S ohledem na způsob spáchání, následky a okolnosti je uložená pokuta nepřiměřená, a rozhodnutím inspektorátu tak byla porušena zásada legitimního očekávání podle § 2 odst. 4

správního řádu. Dřívějšími rozhodnutími inspektorátu byly za obdobné správní delikty uloženy pokuty téměř o polovinu nižší. K tíži žalobce nemohou být přičítána pravomocně skončená řízení, kdy od právní moci uplynula velká časová prodleva.

[13] Inspektorát nepřihradil k jednotlivým hodnotícím kritériím podle § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele žádné relevantní skutečnosti, šlo pouze o obecné konstatování. S touto námitkou se žalovaný nevypořádal.

[14] Žalovaný se tedy dostatečně nezabýval odvolacími námitkami, jeho postupem byla porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení a žalobci bylo odňato právo na řádné projednání věci.

[15] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí inspektorátu zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[16] Ve vyjádření k žalobě žalovaný především odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného i inspektorátu byla dostatečně odůvodněna a žalovaný se řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Zjištění, že došlo k porušení právních povinností ve 100 % kontrolovaných provozoven a že nesprávné účtování bylo prokázáno u více jak 10 % položek, jsou fakta zjištěná kontrolou (viz str. 7 rozhodnutí inspektorátu). Skutečnost, že u žalobce nebylo v průběhu dvou kalendářních měsíců zjištěno porušení zákona, neznamená, že jeho vnitřní kontrolní mechanismy neselhávají. Podnikání ve velkém rozsahu nemůže být omluvou pro neplnění povinností vyplývajících z právních předpisů. Skutečnost, že pouhý výběr jiné provozovny nemohl zabránit tomu, aby byla spotřebiteli způsobena finanční újma, nebyla hodnocena sama o sobě jako přítěžující okolnost, ale byla použita pouze pro dokreslení významu jednotlivých hodnocených kritérií. Namítal-li žalobce v odvolání zcela vágně, že inspektorát nepodřadil hlediskům dle § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele žádné relevantní skutečnosti, žalovaný se s touto námitkou řádně vypořádal tak, že uvedl výčet skutečností, které inspektorát pod jednotlivá kritéria podřadil, s tím, že dospěl k závěru, že se jedná o relevantní polehčující a přítěžující okolnosti. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

[17] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí inspektorátu včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[18] Pokud jde o obecně uplatněné žalobní body, soud je neshledal důvodnými. Rozhodnutí správních orgánů jsou po formální i obsahové stránce v souladu se zákonem, nepostrádají žádnou ze zákonných náležitostí. Výroky rozhodnutí o jiném správním deliktu přitom splňují i požadavky kladené na tento typ rozhodnutí judikaturou (srov. zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, ve věci „AQUA

SERVIS, a. s.“, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Rovněž tak nelze rozhodnutí žalovaného považovat za nepřezkoumatelné. Žalovaný se pečlivě zabýval odvoláním žalobce a ve svém rozhodnutí se vyjádřil ke všem odvolacím námitkám.

[19] V této souvislosti soud neshledal, že by došlo k porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Tato zásada totiž znamená, že řízení probíhá ve dvou stupních, tedy že řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu. Není tak vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravil vady řízení před správním orgánem prvního stupně, resp. vady jeho rozhodnutí (včetně doplnění a zpřesnění výroku či odůvodnění). Tak tomu bylo i v daném případě, v němž žalovaný v souladu se zákonem korigoval tvrzení inspektorátu ohledně počtu kontrolovaných provozoven, což však na výši uložené sankce nemělo vliv. Došlo-li k takovéto úpravě odůvodnění za naprosto stejného důkazního a právního stavu věci, k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení dojít nemohlo. Žalobce nijak nekonkretizoval, v čem mělo porušení zmiňované zásady spočívat, a soud proto tuto námitku neshledal důvodnou.

[20] Žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně na základě odvolacích námitek, neshledal žádné jiné pochybení, ztotožnil se s hodnocením věci, tak jak je provedl inspektorát. Své závěry žalovaný odůvodnil. Zabýval se s ohledem na použitou právní úpravu všemi skutečnostmi, které měly vliv na uložení pokuty i její výši. Žalobce tak nebyl nijak zkrácen na svých právech.

[21] V nyní projednávané věci žalobce učinil předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o uložení pokuty za spáchání jiných správních deliktů dle zákona o ochraně spotřebitele. Zde je třeba předně uvést, že žalobce nijak nezpochybňoval spáchání předmětných správních deliktů. Namítal především porušení zásady *ne bis in idem*, nezohlednění všech polehčujících okolností, nepřiměřenost uložené pokuty a nedostatečné vypořádání odvolacích námitek.

[22] Pokud jde o konkrétní námitky, jako přitěžující okolnosti inspektorát u deliktu 1) vyhodnotil, že k porušení povinností došlo ve všech čtyřech kontrolovaných provozovnách a že celkově bylo na pokladně špatně účtováno více než 10 % kontrolovaných výrobků. Předmětná skutečnost vyplývala z provedených kontrol ve dnech 11. 7., 27. 7., 30. 7. a 29. 8. 2012 (viz kontrolní protokoly č. 302211207111, č. 3070381207271, č. 3036127301 a č. 30221120829).

[23] U deliktu 3) inspektorát vyhodnotil jako přitěžující okolnosti, že k porušení povinností došlo ve dvou kontrolovaných provozovnách ze tří a že předmětná povinnost byla porušena u cca 4,6 % kontrolovaných výrobků. Zde se lze ztotožnit se žalovaným (viz str. 7 odst. 1 rozhodnutí), že ze systematiky rozhodnutí je zřejmé, že inspektorát v předmětné pasáži odůvodnění rozhodnutí na str. 8 hovořil o deliktu 3), tj. povinnosti o porušení právní povinnosti stanovené § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele a s tím souvisejícími kontrolami na předmětných provozovnách.

[24] Výše uvedené úvahy jdou zcela logické a nelze je inspektorátu vyčítat. Předmětné skutečnosti svědčí o tom, že se nejednalo například o exces jedné prodejny, případně u jednoho výrobku, ale že je to vcelku běžná situace a pro spotřebitele je těžké se tomuto

protiprávnímu jednání vyhnout. V rozporu s tím není polehčující okolnost, že při kontrolách v měsíci květnu a červnu 2012 inspektorátem žádné nedostatky zjištěny nebyly.

[25] Inspektorát konstatoval, že výše uvedené svědčí o selhání kontrolních mechanismů žalobce a že to zvyšuje pravděpodobnost způsobení finanční újmy spotřebiteli, jelikož výběr jiné provozovny nemohl zabránit finanční újmě (ta hrozila vždy). Tímto konstatováním však pouze osvětloval, proč považuje přitěžující okolnosti uvedené v předchozích odstavcích za závažné a proč k nim přihlédl. Nejednalo se o samostatnou přitěžující okolnost (viz str. 7 poslední odstavec rozhodnutí inspektorátu). Žalovaný se se související námitkou žalobce v duchu výše uvedeného vypořádal na str. 5 napadeného rozhodnutí.

[26] Na tomto místě soud považuje za vhodné uvést, že polehčující okolnosti, kterých se naopak domáhal žalobce, nebylo možné uplatnit. V průběhu kontroly je v zásadě vždy kontrolována jen určitá část sortimentu. Kontrolní orgán poté může činit závěry jen ohledně zboží, které skutečně zkontroloval. Proto je možné porovnat počet vyhovujících a nevyhovujících výrobků, které byly fakticky zkontrolovány. Nelze však předjímat zda ostatní zboží, příp. i na jiných provozovnách, zákonné podmínky splňuje či nikoli. Rozhodně je tak potřeba odmítnout tezi žalobce, že čím více zboží nabízí a čím více má prodejen, tím to pro něj bude mít příznivější následky, pokud poruší právní předpisy. Obdobný výklad by byl v rozporu s úmyslem zákonodárce a obsahem a smyslem zákona o ochraně spotřebitele.

[27] Je jistě pravda, že takto provedená namátková kontrola nemusí být vždy zcela objektivní, nicméně není v silách žádného kontrolního orgánu zkontrolovat veškeré zboží provozovatele sítě supermarketů. To ostatně ani není cílem zákonné úpravy a ani to pro kontrolu kvality nabízeného zboží není nezbytné. Pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu postačovala zjištění z kontrolních nákupů tak, jak je učinil inspektorát.

[28] Skutečnost, že spotřebitelé postižení nesprávným účtováním mohou kdykoli uplatnit reklamaci, nelze považovat za polehčující okolnost. Za zcela logickou tak považuje soud úvahu žalovaného o systému tzv. „záruky vrácení peněz“ (viz str. 5 odst. 4 rozhodnutí žalovaného). Žalobce uvedl, že spotřebitelé postižení nesprávným účtováním mohou kdykoli uplatnit reklamaci a zakoupené zboží oproti vyplacení kupní ceny vrátit, nebo upozornit na cenový rozdíl, který je jim bez dalšího uhrazen, a to i s větším časovým odstupem. V takovém případě jde podle soudu o povinnost žalobce k nápravě vlastního protiprávního jednání. Je zcela zřejmé, že pokud spotřebitel nezjistí ihned při placení nebo bezprostředně po něm, že mu byla účtována cena odlišná od cenovky umístěné v regálech u výrobků, je jeho situace při pozdějším požadování případné náhrady komplikovaná a obtížně prokazatelná. Samotný požadavek spotřebitele na vyplacení rozdílu je podmíněn tím, že si spotřebitel vůbec všimne pochybení při účtování, neboť řadu spotřebitelů ani nenapadne, že ceny u výrobků by nemusely souhlasit s cenami účtovanými u pokladny, a proto si nesnaží zapamatovat nebo zapisovat ceny všech výrobků, které nakupují. Většina spotřebitelů tak cenový nesoulad nezaznamená a o reálném odstranění vzniklé škody, kterou se snaží žalobce argumentovat, tak nelze v případě těchto spotřebitelů ani uvažovat. Jde o samotný charakter protiprávního jednání, nikoli o konkrétní skutková zjištění. Správní orgány tak správně k uvedeným tvrzením žalobce nepřihlédly.

[29] Závěr správních orgánů, že zjištěná přímá újma ve výši 103,10 Kč (3 Kč, 16,10 Kč, 16 Kč a 68 Kč) je přítěžující okolností, je logický a nevybočuje z mezí správního uvážení. Nejedná se o dvojí přičítání téže skutečnosti, jelikož míra přímé újmy není znakem skutkové podstaty předmětného deliktu.

[30] Námitka žalobce, že ze strany inspektorátu došlo k porušení zásady *ne bis in idem*, nebyla z žaloby zcela srozumitelná a určitá. Soud má vzhledem k předchozímu správnímu řízení za to, že žalobce zřejmě směřoval k tomu, že v rámci hodnocení protiprávního jednání byly k tíži žalobce přičteny i výsledky přechodných kontrol, na základě kterých byla zahájena správní řízení, která však nebyla pravomocně skončena. K tomu lze uvést, že o správních deliktech zjištěných při kontrolách ve dnech 11. 7., 27. 7., 30. 7. a 29. 8. 2012 bylo vedeno společné správní řízení, ve kterém správní orgány využily absorpční zásadu a uložily úhrnnou pokutu za jedno postižitelné jednání a ostatní jednání byla posouzena jako přítěžující okolnost. Podstata absorpce tkví v absorpci sazeb (přísnější trest pohlcuje mírnější). Sbíhající se delikty jsou tak postiženy pouze trestem stanoveným pro nejtěžší z nich (úhrnným trestem). Použití této zásady tedy má místo při stanovení konkrétní výměry úhrnné sankce, což nic nemění na tom, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání více správních deliktů. V posuzované věci je zřejmé, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání několika deliktů, přičemž trest byl uložen za nejzávažnější z nich [porušení povinnosti dle § 3 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele]. Za všechna protiprávní jednání bylo možno uložit pokutu podle § 24 odst. 10 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele shodně do výše 5 milionů Kč. Dominantním se stal nejzávažnější delikt; sankční ohodnocení ostatních deliktů se nesčítá, nicméně bylo možné je posoudit jako přítěžující okolnosti, což lze chápat spíše jako projev zásady asperační (zostřovací). Lze tedy uzavřít, že zásada absorpční je jednou ze specifických zásad trestání souběhu, jejíž uplatnění je východiskem privilegovaného trestání souběhu. Principem této zásady je, že větší trest pohlcuje trest menší, tzn. s touto zásadou není pro pachatele spojen žádný negativní následek. Hodnotil-li inspektorát, resp. žalovaný, okolnost množství spáchaných správních deliktů jako pro žalobce přítěžující, nedopustil se porušení zásady zákazu dvojího přičítání.

[31] Dále žalobce spatřoval porušení zásady *ne bis in idem* v tom, že mu bylo k tíži přičteno, že povinnosti dané § 3 písm. c) a § 12 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele porušil opakovaně. Zdejší soud je toho názoru, že pokud správní orgán k takovéto skutečnosti (tedy k tomu, že pachatel byl již dříve za typově obdobné protiprávní jednání potrestán) přihlédne, nejedná se o porušení zásady *ne bis in idem*, nýbrž o okolnost přítěžující, která může zvyšovat závažnost jednání žalobce. Nejde totiž o dvojí postih za totéž konkrétní jednání. V daném případě bylo zjištěno, že se žalobce protiprávního jednání, spočívajícího v nesprávném účtování, opakovaně dopouštěl již v minulosti a za tato jednání byl pravomocně postihován ukládáním pokut. Je tedy zřejmé, že se u žalobce nejednalo o exces v podobě náhodného porušení právních povinností, ale o opakované jednání nasvědčující tomu, že předchozí správní řízení a uložené pokuty nevedly ke změně žalobcova přístupu k celkovému uvádění výrobků do oběhu. Toto zohlednění určité recidivy žalobce je logické a plně v souladu s § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, který stanoví, že při určení výměry pokuty se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. K takovým okolnostem patří i skutečnost, zda se typově obdobného protiprávního jednání delikvent dopustil opakovaně. Inspektorát rozhodně

neporušil zásadu legitimního očekávání ani nevybočil z mezí správního uvažování, když přihlédl k rozhodnutím, od jejichž právní moci uplynul necelý jeden rok. Odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 4 As 33/2010-103, byl v tomto ohledu zcela na místě.

[32] K tomu lze podotknout, že pro řízení o přezkoumání správního rozhodnutí soudem platí dispoziční zásada [§ 71 odst. 1 písm. d) a § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.], a proto obsah žaloby (žalobních bodů) v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Uvedl-li žalobce jen, že došlo k porušení zásady *ne bis in idem*, případně další zcela obecné námitky, mohl zdejší soud hodnotit napadené správní rozhodnutí pouze v tomto obecném rozsahu. Žalobce je v souladu s § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. povinen uvést konkrétní žalobní body, nepostačuje proto pouhý odkaz na odvolání.

[33] Žalobce považoval uloženou pokutu za zjevně nepřiměřenou. Zde je nutno v první řadě obecně uvést, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje.

[34] Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze však dle § 78 odst. 1 s. ř. s. jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení (v první řadě jde ale o meze vyplývající z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality apod.) nebo správní orgán volné uvážení zneužil. Soud tedy posuzuje, zda rozhodnutí správních orgánů nevybočila z mezí stanovených zákonem.

[35] Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmá poctivá snaha o individualizaci pokuty a o její řádné zdůvodnění. Správní orgány se zabývaly závažností správních deliktů na základě kritérií obsažených v § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, kterými jsou způsob spáchání, následky a okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán. V důvodech rozhodnutí vyložily, jaká konkrétní kritéria byla vzata v úvahu a jaký mají vliv na význam deliktu (viz str. 7 a násl. rozhodnutí inspektorátu; s předmětnou odvolací námitkou se žalovaný vypořádal na str. 8 a 9 rozhodnutí). Soud nemá důvod vytýkat správním orgánům nedostatky v užití správního uvážení.

[36] Závěrem nutno uvést, že použité právní úvahy o výši pokuty nevybočily ze zákonných mezí a ani netrpí vnitřním logickým rozparem. Obsah správního spisu jako celku a podaná žaloba nezakládají důvod pro snížení již uložené pokuty. Vzhledem k tomu, že za předmětné protiprávní jednání bylo možno uložit pokutu podle § 24 odst. 10 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele až do výše 5 milionů Kč, má krajský soud za to, že pokuta uložená při spodní hranici zákonné sazby, tedy ve výši 170 000 Kč, je přiměřená, nikoliv excesivní, a plně odpovídající předmětnému porušení povinností a okolnostem, za kterých k tomuto porušení došlo, přitom její uložení bylo správními orgány řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodněno.

[37] Co se týče legitimního očekávání žalobce vzhledem k předchozím rozhodnutím správních orgánů, k tomu lze odkázat na závěr žalovaného na str. 8 rozhodnutí, se kterým se

zdejší soud plně ztotožňuje. Žalovaný uvedl, že pokud v minulosti uložené pokuty nesplnily svoji odstrašující funkci, je logickým a nezbytným krokem uložit za opakované neplnění právních povinností pokutu přísnější.

V. Závěr a náklady řízení

[38] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[39] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. března 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu